



Prolog

Masa imensă de apă se năpusti asupra lui, vârtejul trăgându-l în adâncuri. Își simți trupul strivit, îi era imposibil să respire. Încercă să lupte împotriva curenților de apă, dar nu reuși. Apoi își aminti de ce luase acea hotărâre, dorise ca totul să ia sfârșit... Trupul i se scufunda cu repeziciune. Plămânii se umplură cu apă. Renunțase la luptă, era amorțit, alunecând încet în abis. Închise ochii, își pierdea conștiința.

Brusc nu mai simți greutatea apei, trupul îi devenise ușor, plutea. Crezu că era începutul sfârșitului, când își dădu seama că se înălța. Deschise ochii, într-adevăr se apropia de suprafață, iar zbuciumul apei se sfârșise. Nu dorea să trăiască, dorea ca totul să ia sfârșit. Începu să se zbată, dar își dădu seama că era ținut pe la spate, iar lumina orbitoare care îl înconjura nu era lumina de la soare. Încercă din nou să scape din strânsoare, dar tot efortul lui fu inutil. Se lăsă moale și privi în jur, respira, era prins într-o bulă de aer. Dacă era purtat de Oceanus, Tetis sau altă ființă a apelor, le va cere socoteală. Și totuși, nicio ființă de pe pământ nu era mai puternică decât el.

Ajuns la suprafață, fu purtat pe deasupra apei. Încercă să se întoarcă să vadă cine îl susținea, dar îl imobilizase, nu se putea mișca. Îl întinse pe malul apei. Rămase fără suflare văzând ființa luminoasă, cu mai multe perechi de aripi uriașe, care îl privea îngrijorată. Apoi acea ființă zâmbi și se făcu nevăzută.

Capitolul 1

Se lumina de zi. În depărtare se auzea goarna sunând retragerea. Lupta luase sfârșit.

Gabriel și Raul intrară oboșiți în sala tronurilor.

– Unde este Gee? întrebă Regentul.

– Nu am văzut-o în luptă, răspuse Raul.

– De ce nu e Gee cu voi?! țipă Regentul.

– Nu am văzut-o plecând cu noi...

– V-am spus să nu o luați cu voi!

– Măcar ei îi pasă! comentă Gabriel îndepărtându-se.

– Ce vrei să spui?!

Gabriel nu răspuse. Regentul se materializă, tăindu-i calea.

– Crezi că mie nu-mi pasă?

– Dă-te la o parte!

Un vânt puternic se porni în sală trântind ferestrele.

– Vrei să mă dai la o parte cu forța?! se răsti Regentul.

– Terminați! strigă Raul. Tuturor ne pasă! Însă fără Oceanus și Gee suntem slabi. Chiar și atunci când am fost toți patru nu am reușit să-l învingem.

Raul tăcu. Gabriel îl privi încruntat. Știa că se gândea la Ea.

În sală intrară gardienii.

– Avem o singură șansă, luă cuvântul Rafael apropiindu-se, fără să știe despre discuția celor trei.

– A dispărut de mai bine de doi ani, continuă Eduard înaintând din rândul gnomilor. Cine știe unde este?! Dacă o căutăm, va trebui să renunțăm la puteri, să nu ne simtă Nyx.

– Eu cred că ar trebui să pornim de unde a fost găsită ultima oară, zise Raul privind la Gabriel care stătea cu privirea pierdută în fața ferestrei.

– Dacă nu vrea să se întoarcă? întrebă Selena, frumoasa nimfă a Lunii. Moartea micuței Hope a afectat-o.

Gabriel părăsi sala.

– De ce pleacă întotdeauna când vine vorba despre ea? întrebă Eduard.

– Pentru că nu-i pasă! comentă pe un ton răutăcios Regentul.

Raul plecă și el.

Pegas se opri în fața Regentului pentru o clipă.

– Greșești! îi zise acestuia, apoi ieși.

Gabriel lua micul dejun singur, așezat în capătul mesei uriașe.

Raul intră în sală. Se așeză la mică distanță și își servi prânzul, apoi rămase tăcut, privind-și farfuria. Gabriel continuă să mănânce, ignorându-l. După o vreme Raul luă furculița și începu să se joace. Gabriel îl privi, apoi își așeză tacâmurile.

– Ce dorești?

– Te-ai întrebat vreodată dacă mai există ființe cu însușiri speciale, ca și noi?

– Între oameni?

– Da.

– Nu cred că e o întrebare care are un răspuns. Poate nici nu contează dacă există sau nu. Important e ca fiecare să-și îndeplinească misiunea.

Se lăsă din nou tăcerea, dar nici unul dintre ei nu se atingea de mâncare.

– Am greșit, zise Raul după o vreme.

– Nimeni nu te acuză.

– Mă acuză în tăcere.

– Fiecare am greșit.

– Eu am rănit-o. Mă voi duce să o caut. O voi ruga să mă ierte și să ne ajute.

Veni rândul lui Gabriel să se joace cu tacâmurile.

– Dacă aș ști de unde să încep! oftă Raul.

– Nu fi atât de sigur că o vei găsi.

– Crezi că a dispărut de tot?

– Iubește prea mult oamenii... E între ei.

– De ce crezi că nu o vei găsi?

– Probabil nu va ști cine e. Nici data trecută nu a știut.

– Crezi că e pe pământ de la începuturile omenirii, ca și noi?

– Nu.

– Ești sigur?

Gabriel se ridică, era agitat.

– Te rog să mă ierți! zise Raul.

– De ce să te iert tocmai eu?

– Pentru că te-am rănit, făcându-i rău ei.

– Și de ce crezi că m-ai rănit mai mult decât pe ceilalți?

– O iubești!

Gabriel tăcu o vreme.

– Ea a hotărât să plece!

– Poate a fost nevoită, zise Raul.

- Fiecare am ales ce dorim să facem.
 - El ne-a cerut!
 - Ne-a rugat să-L ajutăm, nu ne-a obligat! Creatorul știe cel mai bine la ce ne pricepem fiecare.
 - Dacă ai avea posibilitatea, ți-ai schimba alegerea făcută?
 - Care alegere?
 - Să fii om? întrebă Raul.
 - Mai bine așa decât cum sunt Geeea și Oceanus!
- Gabriel se îndreaptă spre ușă.
- Tot m-am întrebat de ce a apărut în acel moment, în urmă cu aproape doi ani, când ne luptam între noi? Și de ce a ales să fie femeie?
 - A fost trimisă să ne dăruiască lumină divină, răspunse Gabriel fără să se oprească. Noi am pierdut-o de-a lungul veacurilor.
 - Avem nevoie de ea! strigă Raul când Gabriel dădu să iasă.

Editura

- În amurg un pescăruș trecu de zidurile cetății țipând.
- A văzut-o cineva pe Tetis?
- Atena își făcu apariția în dormitorul lui Gabriel, trezindu-l.
- Ți-am mai spus să nu intri fără să anunți!
 - A dispărut Tetis!
- Se ridică la marginea patului trăgând cuvertura peste el.
- Ce să fac? Oceanus a refuzat protecția lui Pegas!
 - Poate nu a luat-o Nyx.
 - S-o fi pierdut, nu cunoaște fiecare picătură de apă! pufni Gabriel. Ieși! Sunt dezbrăcat!

- Atena dispăru din cameră, apoi apăru pe coridor, lângă ușă, așteptând. Gabriel deschise ușa după o vreme.
- Ce mai vrei?
 - Trebuie să facem ceva! răspunse muza.
 - La ce te-ai gândit?
 - Avem nevoie de înger!
- Gabriel se întoarse în încăperea lăsând ușa deschisă.
- De ce nu vrei să o cauți?
 - De ce să o caut tocmai eu? Căutați-o voi!
 - E periculos să părăsim cetatea.
 - Și pentru mine e la fel de periculos.
 - Tu poți să nu-ți mai folosești puterile ca să nu te simtă Nyx. Și îi cunoști bine pe oameni.
 - Mai sunt oameni printre noi.
 - Nici măcar nu știm de unde să începem!
 - Nici eu nu știu.
 - Ai cunoscut-o cel mai bine.
- Se întoarse cu o privire tăioasă.
- Nu am cunoscut-o! Habar n-aveam cine era!
 - Dar ai stat mai mult cu ea... Poate ți-a povestit ceva de la care să începem...
 - Nu mă voi implica în căutarea ei!
- Atena rămase tăcută.
- Ce vrei? se răsti la ea.
 - Te rog să ne ajuți să o căutăm.
 - Pleacă!
- Se făcu nevăzută. Un curent de aer trânti ușa.
- După câteva clipe apăru o mică zână.
- Ce dorești, Aura?
 - Zâna se mișcă producând un clinchet.
 - Nu înțeleg ce vrei.

Aura se apropie de masa de sub fereastră și încercă să ridice un creion. Gabriel luă creionul, iar după ce îl rupse, scoase mina și i-o întinse. Zâna începu să scrie pe o foaie.

„Știu unde e Daria” citi Gabriel.

O privi neîncrezător.

– De unde știi?

„Mi-a spus Hope.” răspunse zâna.

– Hope?!

Mica ființă aprobă.

– Poți să comunici cu Hope?

Zâna aprobă din nou.

– Cine mai știe?

Aura arată spre ea.

– Numai tu. Ești sigură că ți-a spus Hope? Nu te-a păcălit Nyx?

„Sunt mică și neînsemnată pentru Nyx.”

– De ce îmi spui mie și nu celorlalți?

„Așa a spus Hope, numai ție.”

Gabriel rămase gânditor.

„A spus să nu uiți cine te-a salvat.”

– Cine m-a salvat?

Zâna ridică din umeri. Nu știa.

